

небето и плъвнята хвърляше прозрачна сѣнка въ политѣ на бърдото. Азъ и Мицо се настанихме въ тая сѣнка — нозе въ нозе. Изморенъ физически и душевно, азъ едва държахъ клепкитѣ си отворени, готовъ да се унеса всѣки мигъ въ дълбокъ сънъ...

Нощта бѣ настъпила и прогоненитѣ отъ върха черновърхци побързаха, съ новъ опитъ за освобождението ни, безъ никакъвъ резултатъ. Ние бѣхме оста-

Беазъ-Куле въ Солунъ.¹⁾

вени пакъ на себе си — на случая. Отблъснали неканенитѣ гости, турцитѣ веднага прекратиха гърмжитѣ си. Тѣ смѣтаха, че ни дѣжатъ въ ржце достатъчно здраво и чакаха утрешния день...

Наближаваше полунощъ, когато ние решавахме шепнишкомъ, глава до глава въ сѣнката на плъвнята, коя посока да хванемъ. Решихме да се покатеримъ нагоре, да завиемъ около дѣсната страна на турската пусия, да ударимъ на огънь и ножъ, щомъ бждемъ забелязани, и който остане живъ, да бѣга въ шумата.

¹⁾ Затворъ, въ който турцитѣ затваряха македонскитѣ възстаници.